

Arrest

nr. 236 230 van 29 mei 2020
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KADIMA (zaak X)
Boulevard Frère Orban 4B
4000 LIÈGE

ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE (zaak X)
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 januari 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE (zaak 244 173) verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. KADIMA (zaak 243 393) verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, treedt op 12 december 2006 in het huwelijk met mevrouw R.N., van Belgische nationaliteit.

Op 10 april 2007 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging, type D.

Op 15 december 2009 wordt deze aanvraag ingewilligd en op 16 februari 2010 komt verzoeker België binnen.

Op 26 maart 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 11 mei 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissing en wordt in het bezit gesteld van een bijlage 35, die maandelijks verlengd wordt.

Op 22 februari 2012 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 oktober 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 23 juli 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissing dat gekend is onder het rolnummer 138 820.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 180 474 van 10 januari 2017 wordt het beroep tegen de beslissing van 11 mei 2011 verworpen. De bijlage 35 van verzoeker wordt niet verder verlengd.

Op 28 maart 2018 dient verzoeker een derde aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 19 december 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.03.2018 werd ingediend door :

A., K.

nationaliteit: Ghana

geboren te T. op (...) 1961

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene werd op 26.03.2010 in het bezit gesteld van een F-kaart, dit op basis van gezinshereniging met mevrouw N.R. (Belg). Uit het dossier blijkt dat betrokkene niet meer voldeed aan de voorwaarden i.v.m. zijn gezinshereniging met mevrouw N. R. (geen samenwoning) de F-kaart van betrokkene werd ingetrokken. Op 06.05.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. (bijlage 20). Op 16.06.2011 diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de raad voor Vreemdelingen betwistingen. Het feit

dat betrokkene 5 jaar onder bijlage 35 heeft gestaan kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, de procedure gezinshereniging werd afgesloten op 06.05.2011. Het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Bovendien werd aan betrokkene op 24.07.2013 een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het feit dat betrokkene tijdens zijn verblijf (onder bijlage 35) tewerkgesteld was (legt verschillende individuele fiches voor van 2010 tot 2017) vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hij daar de toestemming voor had. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Ondertussen heeft betrokkene geen toestemming meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beweert dat hij nog steeds werkbereid zou zijn en de kans heeft om hier te werken, legt verschillende bewijzen van aanvragen voor het bekomen van een arbeidskaart B voor, doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, indien betrokkene hier nu wil werken dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Ook wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder verklaart betrokkene dat hij iets of niemand meer heeft in het land van herkomst. Doch betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Bovendien staat het betrokkene altijd vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van

inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij hier zou willen werken, dat hij hier van 2010 tot 2017 heeft gewerkt, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben en dat hij verschillende individuele fiches van werkt en verschillende getuigenverklaringen getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 19 december 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam: A, K

geboortedatum : (...)1961

geboorteplaats : T.

nationaliteit : Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Verzoeker heeft op 13 februari 2020 twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend tegen huidige bestreden beslissingen.

Ter zitting stelt de verzoekende partij dat het beroep in de zaak met rolnummer 244 173 behandeld kan worden. Bijgevolg wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het beroep met rolnummer 243 393.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de formele en de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid — onredelijkheid bij het nemen van de beslissing

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 19 december 2019, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. . . "

Verzoeker wijst erop dat rekening dient gehouden te worden met de omstandigheid dat hij al bijna 10 jaar in België woont en geen banden meer heeft met Ghana.

Dat verzoeker zich in België goed heeft geïntegreerd.

Dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Dat verzoeker zich kan beroepen op art. 8 EVRM. En dit gelet op zijn lang verblijf van 10 jaar in België.

Dat in de beslissing ten onrechte wordt opgemerkt dat art. 8 EVRM hier niet van toepassing is, met volgende motivering: "wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragennet in disproportionaliteit staat ten a an zien van het recht op een ge zins — of privé-leven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen ... "

Nochtans luidt art. 8 EVRM als volgt:

" een ieder heeft recht op respect voor zijn privé- leven, zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie "

De gemachtigde heeft in de beslissing dd. 19/12/2019 nagelaten om een belangenafweging te doen waarbij rekening werd gehouden met alle aspecten van art. 8 EVRM; het privé-leven en het recht op woning. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden art. 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken.

Het recht op eerbiediging van het privé-leven dat in art. 8 EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 EVRM

De vreemdelingenwet past in dit kader.

Hoewel de toepassing van deze Wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 EVRM inhoudt, kan de beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 15/12/1980, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Omdat de gemachtigde van de Minister mogelijk nagelaten heeft om al de nodige elementen ivm het privé leven van verzoeker, die hij wel degelijk kende, op te nemen in de belangenafweging, kon hij niet tot een redelijk en een met de nodige voorzichtigheid genomen besluit komen of de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag met toepassing van art. 9bis van verzoeker in strijd zou kunnen zijn met artikel 8 EVRM.

Dat ook het Europees Hof al heeft geoordeeld dat zulke belangenafweging moet worden uitgevoerd (zaken Boultif, Uner, Maslov)

Dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde deze belangenafweging heeft uitgevoerd.

Dat de gemachtigde van de Minister had moeten uiteenzetten om welke redenen deze belangenafweging niet werd gedaan of ten minste om welke reden de positieve elementen in het dossier van verzoeker niet werden gebruikt.

Dat verzoeker al bijna 10 jaar in België woont; dat hij hier tijdens deze periode zijn privé-leven heeft uitgebouwd lijkt evident; hij is al 10 jaar gehuisvest in België; zijn recht op woning is beschermingswaardig op basis van art. 8 EVRM gelet op deze lange periode.

Daarbij verbleef verzoeker lange tijd legaal op het grondgebied; mn heel de periode vanaf 2010 tot 10/01/2017; dat hij tijdens deze periode werkte en zich volledig integreerde in de maatschappij en de banden met zijn thuisland Ghana gaandeweg verloren gingen.

Dat hierbij geen onderscheid kan gemaakt worden tussen de beslissingen die een einde stellen aan een legaal verblijfsrecht dan wel de beslissingen tot aanvraag van een legaal verblijfsrecht.

Verzoeker verwijst hier naar de stukken die meegedeeld werden bij de aanvraag op basis van art. 9 bis dd. 23/03/2018 oa. De individuele fiches werk van 2010 tot april 2017 ; de getuigenverklaringen; de aanvraag arbeidskaart B

Ten onrechte stelt de gemachtigde van de Minister dat deze elementen en al de andere aangehaalde elementen behoren tot de behandelingsfase over de gegrondheid van het verzoek op basis van art. 9bis Wet 15/12/1980. Nochtans zijn deze documenten niet onbelangrijk bij- en kunnen zij als basis gebruikt worden bij de beoordeling van de toepasbaarheid van art. 8 EVRM in de ontvankelijkheidsfase.

De gemachtigde van de Minister heeft dus geen rekening gehouden met al de door verzoeker meegedeelde elementen en documenten in deze zaak.

Een nieuwe beoordeling dringt zich op.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

o o o o

Verzoeker verbleef nagenoeg 7 jaar legaal op het grondgebied, waarvan 6 jaar met een bijlage 35 tijdens een hangende procedure bij de RW ; mn een beroep tegen de aflevering van een bijlage 20.

Op 26/3/2010 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F — kaart.

Deze werd nadien ingetrokken omdat verzoeker niet meer voldeed aan de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belg.

Er werd een bijlage 20 afgeleverd op 06/05/2011. De daaropvolgende procedure bij de RW werd afgesloten met een Arrest dd.10/01/2017.

DVZ stelt in haar beslissing dd. 19/12/2019 :

" het feit dat er vertraging , zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook... De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie."

Deze redenering van DVZ tart elke verbeelding .

De duur van de behandeling van het dossier van verzoeker lag volledig in handen van de instanties : DVZ , RW,... Verzoeker heeft op geen enkele wijze invloed gehad van de duurtijd van de behandeling van zijn dossier.

DVZ stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op 24/07/2013. In de voorgaande aanvraag op basis van art. 9bis van verzoeker volgde een beslissing in 2013, waartegen tevens beroep werd ingediend bij de RW. Ook deze procedure is nog hangende. Daarbij was verzoeker alsdan nog steeds in het bezit van de bijlage 35.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat de onredelijk lange duur van een procedure geen automatisch recht geeft op een verblijf , dient DVZ dit gegeven wel correct te beoordelen en in alle redelijkheid in haar overwegingen rekening te houden met dit gegeven en de met implicaties hiervan op het levensdomeinen van verzoeker. Het is niet onwaarschijnlijk dat een terugkeer naar het land van herkomst na een zeer lange periode van afwezigheid — zoals toch in casu - onmogelijk is geworden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

o o o o

De beslissing van de minister tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk , omdat het leed dat verzoeker erdoor aangedaan kan worden ; mn. de dreiging van verlies van woning — de dreiging van verlies van de opgebouwde sociale contacten tijdens de voorbije 12 jaar , niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat aan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet , te meer daar de Minister na de ontvankelijkheids - verklaring van de aanvraag op basis van art. 9bis , nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde.

Dit middel is gegrond.

De beslissing waartegen beroep is onredelijk.

o o o

3. Mbt. Het Bevel om het grondgebied te verlaten

Gelet op de lange verblijfsduur en de integratie van verzoeker is de uitvaardiging van een bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk te noemen wegens de grote disproportionaliteit tussen het voordeel voor de overheid en het nadeel / leed dat verzoeker hiermede wordt aangedaan."

3.2.1. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van “onzorgvuldigheid – onredelijkheid bij het nemen van de beslissing”.

Hij betoogt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening dient gehouden te worden met de omstandigheid dat hij al bijna 10 jaar in België woont en geen banden meer heeft met Ghana. Hij stelt verder niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren om daar via de diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen en goed geïntegreerd te zijn in het Rijk. Hij stelt dat er geenbelangenafweging werd gemaakt waarbij rekening gehouden werd met alle aspecten van artikel 8 EVRM (10 jaar verblijf in België; tijdens deze periode een privéleven te hebben uitgebouwd; zijn recht op woning; lang legaal verblijf in het Rijk; tijdens deze periode er gewerkt en zich geïntegreerd te hebben in de maatschappij en gaandeweg de banden met zijn thuisland Ghana verloren gingen). Er zou geen rekening gehouden zijn met de door hem bij de aanvraag gevoegde documenten (o.a. de individuele fiches werk van 2010 tot april 2017; de getuigenverklaringen; de aanvraag arbeidskaart B).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Op dit principe bestaan er drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde is en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen moet als uitzonderingsbepaling restrictief worden geïnterpreteerd. Het begrip “buitengewone omstandigheden” strekt er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekt er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

De bestreden beslissing houdt rekening met alle elementen die verzoeker in zijn aanvraag en aanvullingen naar voren heeft gebracht om een buitengewone omstandigheid aan te tonen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de geijkte procedure zou kunnen indienen.

Er werd gemotiveerd omtrent verzoekers verblijf in het Rijk sedert 2010, zijn werkbereidheid, nooit inbreuken te hebben gepleegd tegen de openbare orde en artikel 8 EVRM. Er wordt verder gemotiveerd dat verzoekers recht op verblijf werd ingetrokken en hij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker toont verder niet aan in welke mate een tijdelijke verwijdering naar zijn land van herkomst om zich aldaar in regel te stellen met de in België geldende verblijfs- en binnenkomstvoorwaarden een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.

Aangaande artikel 8 EVRM motiveert de bestreden beslissing als luidt:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien

van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)." Verzoeker toont met zijn ongestaafd betoog het tegendeel niet aan. Er wordt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de feitelijke en juridische elementen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Hij toont verder niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing. Het enige middel is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.3.3. In zijn aanvraag van 28 maart 2018 heeft verzoeker het volgende vermeld inzake de buitengewone omstandigheden:

- de buitengewone omstandigheden betreffen duurzame verankering;
- verzoeker verblijft reeds sinds 2010 in België, zijn beroep tegen de beslissing van 16 juni 2011 duurde tot 10 januari 2017 en intussen verbleef verzoeker op legale wijze in België onder een bijlage 35;
- verzoeker diende een beroep in tegen een vorige weigering op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in 2013 en daartegen is het beroep ook nog hangende;
- in de vijfeneenhalf jaar waarin verzoeker onder de bijlage 35 in België verbleef, was hij regelmatig tewerkgesteld en integreerde hij zich verder;
- verzoeker spreekt Engels, Nederlands en Frans;
- verzoekers affectieve, sociale en economische belangen zijn gevestigd in België, een gedwongen terugkeer zou verzoeker ernstige schade toebrengen;
- er zijn humanitaire redenen en sociale bindingen aanwezig;
- er is sprake van sociale verankering
- verzoeker is werkbereid en heeft kans op werk;
- verzoeker heeft tal van contacten met Belgen en met mensen met een legaal verblijf;
- verzoeker pleegde geen inbreuk tegen de openbare orde;
- artikel 8 van het EVRM moet primeren, verzoeker heeft niemand meer om op terug te vallen in zijn land van herkomst:
- verzoekers vorige werkgever probeerde al in 2017 om verzoekers verblijf verder te regelen door een arbeidskaart B aan te vragen, maar slaagde hier niet in.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.3.4. In het enig middel uit verzoeker onder meer kritiek op volgend motief:

“Op 16.06.2011 diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de raad voor Vreemdelingen betwistingen. Het feit dat betrokkene 5 jaar onder bijlage 35 heeft gestaan kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, de procedure gezinshereniging werd afgesloten op 06.05.2011. Het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Bovendien werd aan betrokkene op 24.07.2013 een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”

Verzoeker stelt dat deze redenering elke verbeelding tart en dat de duur van de behandeling van het dossier volledig in handen lag van de instanties DVZ en RVV en dat hijzelf op geen enkele wijze invloed heeft gehad op de duurtijd van de behandeling van zijn dossier. Verzoeker vervolgt dat *“Zelfs indien kan aangenomen worden dat de onredelijk lange duur van een procedure geen automatisch recht geeft op een verblijf, dient DVZ dit gegeven wel correct te beoordelen en in alle redelijkheid in haar overwegingen rekening te houden met dit gegeven en de met implicaties hiervan op het levensdomeinen van verzoeker”*.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 26 maart 2010 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat op 11 mei 2011 de beslissing werd genomen tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), dat verzoeker een beroep instelde tegen deze beslissing en als gevolg van dit beroep in het bezit werd gesteld van een bijlage 35, die maandelijks verlengd werd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 180 474 van 10 januari 2017 werd het beroep tegen de beslissing van 11 mei 2011 verworpen en vervolgens werd de bijlage 35 van verzoeker niet verder verlengd.

De verwerende partij benadrukt in de bestreden beslissing inzake deze periode waarin verzoeker gedoogd werd op het grondgebied, dat hij op 24 juli 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en dat hij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan dit bevel, alles in het werk diende te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Op 24 juli 2013 bevond verzoeker zich echter in de situatie zoals voorzien in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, dat op dat ogenblik -en ook 10 januari 2017, ogenblik waarop het arrest van de Raad werd genomen waarmee het beroep tegen de bijlage 21 werd verworpen- luidde als volgt:

“§ 1

Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

(...).”

Verzoeker bevond zich dus tussen 16 juli 2011, datum van het indienen van het beroep tegen de bijlage 21, en 10 januari 2017, datum waarbij dit beroep verworpen werd, in een situatie waarin geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kon worden uitgevoerd. Verzoeker kon dus de afloop van zijn beroep afwachten. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker “*de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten*”, dat hij “*alles in het werk (diende) te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen*” en dat verzoeker “*zelf alle stappen (diende) te ondernemen om (...) naar zijn herkomstland terug te keren*”.

Dit is echter een foutieve vaststelling, gezien verzoeker onder de gelding van artikel 37/79 van de Vreemdelingenwet viel. Verzoeker was ervan verzekerd dat een gedwongen uitvoering van gelijk welke maatregel tot verwijdering tijdens die periode niet mogelijk was en bijgevolg was er in zijn hoofde geen “*wettelijke verplichting*” en diende hij niet “*alle stappen te ondernemen*” om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juli 2013. De beoordeling door de verwerende partij van de periode waarin verzoeker gedurende de behandeling van zijn beroep in het Rijk gedoogd werd, is bijgevolg feitelijk onjuist.

Los van de vraag of deze periode een invloed heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag, stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze periode en de gevolgen daarvan voor verzoeker verkeerd heeft ingeschat en hierbij dus niet zorgvuldig te werk is gegaan. De elementen die verzoeker aanvoerde in zijn aanvraag zijn bijgevolg niet op correcte wijze ingeschat.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt “*Zelfs indien kan aangenomen worden dat de onredelijk lange duur van een procedure geen automatisch recht geeft op een verblijf, dient DVZ dit gegeven wel correct te beoordelen en in alle redelijkheid in haar overwegingen rekening te houden met dit gegeven en de met implicaties hiervan*”.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Gezien de inschattingsfout aan de basis ligt van het oordeel van de verwerende partij over de aanvraag, volstaat dit voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij niet op dit gegeven.

3.3.5. *In fine* van het enig middel voert verzoeker aan dat de uitvaardiging van het bevel onredelijk te noemen is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij heeft beslist om verzoeker pas een bevel om het grondgebied te verlaten te geven nadat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd beoordeeld. Hieruit blijkt dat de verwerende partij zelf aangeeft dat er een verband is tussen beide beslissingen. Nu de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, dient ook de tweede bestreden beslissing te worden vernietigd.

3.3.6. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET